

Novi zvon

Novi zvon

Literarna revija sodobne slovenske in mednarodne literature

Novi zvon

Letnik VI, številka 6
(december 2017/januar 2018)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:
Sara Fabjan

Uredništvo za poezijo:
Anja Grmovšek
Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:
Patrik Holz
Nina Kremžar

Strokovna sodelavka – intervju:
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:
Vesna Rogl

Intervju

NASTJA KORITNIK

»Jezikoslovje je v resnici zelo umetniška veda«

Je podiplomska študentka slovenistike. Sicer se ukvarja z jezikoslovjem, eden izmed njenih hobijev pa je pisanje leposlovja. Začela je s kratko prozo, ki pa je dozorela v njen trenutni stil šele takrat, ko je začela zraven pisati tudi poezijo. Objavlja ju v Mentorju, Sodobnosti in Novem zvonu. Najprej je pisala erotično poezijo, a je kmalu posvojila tudi bolj družbenokritične in ljubezenske podtone, pri prozi pa se drži besednega slikanja trenutnega stanja družbe. Kot jezikoslovka večinoma prebira Jezikoslovne zapiske in Slavistično revijo, leposlovje izbira naključno, kar jo v tistem trenutku premami. Njen prvi in najpomembnejši hobi v življenju je bila vedno glasba; ukvarja se s petjem, igranjem klavirja, pisanjem glasbe, trenutno pa se uči tudi igranja lutnje. Veliko je igrala z različnimi rock in metal bendi, za katere je vedno prispevala tudi svoj avtorski glasbeni material.

Na začetku si pisala pretežno erotično poezijo. Kako težko je nekaj erotičnega ubesediti na nov, svež način? Si se zavestno odmikala od drugih takih tekstov ali si šla čisto po svoji poti?

Inovativnost je vsaj včasih in vsaj deloma verjetno odvisna od navdiha; včasih se kakšna sveža ideja poraja čisto sama od sebe, včasih pa je (kot je razlagal tudi Edgar Allan Poe in se s tem tudi zagotovo strinjam) potrebno o celotni ideji temeljito in sistematično premisliti, še posebej če je inovativnost eden izmed tvojih glavnih namenov. Do neke mere morda lahko

celo rečem, da sem se kar s tem, ko sem skušala hoditi po svoji poti, hkrati na nek način tudi zavestno odmikala od drugih tekstov, čeprav je takšna »taktika« dvorezen meč: včasih je lažje odstopati, če ne odstopaš sistematično in preveč zavedno (saj lahko to postane zelo prisilno in mehansko), včasih pa je to lahko tudi problematično, ker vedno obstaja možnost, da si samo misliš, da si inovativen, ker s tem nekako ignoriraš s seboj vzporedno nastajajočo literaturo, v resnici pa pišeš enako kot vsi ostali. Sama sem se zadeve pač lotila tako, da sem delno pisala, kar sem čutila, delno povsem zavestno iskala »nove rešitve«, občasno pa v svojo erotiko še sem ter tja stlačila znanost in pištole.

Ukvarjaš se z jezikoslovjem, ki je precej zahtevna in ne ravno umetniška veda. Kako si to uspela prenesti v leposlovje?

Jezikoslovje je v resnici zelo umetniška veda, saj literarno ustvarjanje izhaja iz jezika oziroma je izražanje besedna umetnost, tako kot je besedna umetnost pisanje literature. Je pa tudi znanost – znanost, ki me navdihuje. Morda predvsem zato, ker pisec vedno izhaja tudi iz osebne izkušnje, čeprav ne piše resnice, moje osebne izkušnje pa so kot posledica ukvarjanja z jezikoslovjem velikokrat jezikoslovno navdahnjene. Zato ni noben problem prenesti tega v leposlovje; včasih se moram še celo potruditi, da se mu izogibam, saj preveč jezikoslovja kljub vsemu lahko tudi škoduje.

V svojih pesmih in predvsem kratkih zgodbah posegaš tudi po drugih področjih, recimo matematiki, tehniki,

medicini ... Kako ohranjaš to navdušenje nad različnimi znanji, kje in kako se poučiš o njih?

Pravzaprav po matematiki posegam predvsem v poeziji, medtem ko je v moji prozi lažje opaziti sledi filozofije, psihologije ... No, in pa jezikoslovja. Ohranjanje znanja na področju jezikoslovja je pravzaprav zame že zaradi študija povsem naravno, drži pa tudi to, da že od nekdanj rada prebiram tudi psihologijo in filozofijo, saj sta me ti področji začeli navduševati že proti koncu mojih osnovnošolskih let (Freuda sem, na primer, začela prebirati pri 14-ih letih). Presenetljivo pri vsem tem je v resnici le to, kako se matematika večkrat uspe prikrasti v mojo poezijo, ker jo že od nekdanj sovražim, pa tudi gre mi ne najboljše. Vendar mi Freud tukaj verjetno ne bi preveč pomagal, tako da sem se z razlogi za obstoj matematike v svoji poeziji raje prenehala ukvarjati.

Praviš, da je dobro imeti distanco do ostalih literarnih del. Zakaj?

Sama sem že velikokrat opazila pri mladih piscih, da imajo mnogi med njimi svoje literarne vzornike, kar samo po sebi nikakor ni slabo, me pa žalosti, da jim potem velikokrat pretirano navduševanje nad deli njihovih vzornikov preprečuje, da bi izoblikovali svoj stil. Poleg tega na pisce vedno vpliva tudi »duh časa«, s katerim pa velikokrat (hote ali nehote, odvisno od primera) nastopijo tudi nekakšne smernice, pričakovanja do sodobne literature, ki se jim včasih morda začnemo prehitro podrežati. Najbolj namreč sovražim tisti občutek, ki ga včasih dobim, ko berem različne avtorje, pa se mi vendar zazdi, da se nihče od nikogar kaj bistveno ne razlikuje.

Ukvarjaš se tudi z glasbo, pisala si tudi komade za različne bende. Kakšna je razlika v pristopu?

Ko gre za glasbo, gre pri pisanju celotnih komadov ne le za besedilo, temveč tudi vse, kar glasba vsebuje: vokalne linije in linije inštrumenta, ki ga igraš. Po navadi se v tem primeru besedila lotim na koncu oz. ga nekako »vpnem« v že obstoječo vokalno linijo, ta vokalna linija pa je že vpeta v linije preostalih inštrumentov, tako da besedilo pride na vrsto na koncu. Zanimivo je, da me to vsebinsko nikoli ni niti najmanj oviralo, je pa seveda zaradi podrejenosti besedila (in vokalne linije), kar se tiče same forme besedila, vse skupaj veliko bolj omejeno. Verjetno se je tako do neke mere včasih počutil Prešeren, ko je moral upoštevati metrum, tako da neka povezava zagotovo obstaja, vendar se danes poezija ravno v tem razlikuje od pisanja besedila za komad. Tako da je pisanje poezije zame na nek način morda veliko bolj osvobajajoče, ker se mi ni potrebno ozirati na nobene omejitve. Nasprotno, več ko jih uspeš preseči, večja je vrednost tvojega dela.

Aktivna si na mnogo področjih, kam pa se nameravaš usmeriti v prihodnosti?

Ironično je, da sem zadnji dve leti morda uspešnejša v literaturi kot v glasbi, čeprav je bila glasba vedno moja največja ljubezen, z literaturo pa sem se začela ukvarjati bolj ali manj zato, ker se rada ukvarjam s svojimi problemi. S t. i. »uspešnostjo« ne mislim svojih sposobnosti ustvarjanja, temveč predvsem dejstvo, da si kot pripadnik določenih bendov vedno odvisen od ostalih ljudi – nezanesljivih, nepredvidljivih ... Skratka, glasbenikov. Kljub temu moji cilji

ostajajo enaki, tako v glasbi kot literaturi, pa tudi jezikoslovju in zapriseženem preziru matematike.

Intervjuvala: **Veronika Šoster**

Poezija

Tom Veber

SANJAL

Sanjal

Preganjal

Sebe preganjal

Odzvanjal

Anjal

Al

L

Bledi biseri žalosti

iz sten se spuščajo

Pajki

Kot pajki

Kot pajki iz sten se spuščajo

V sebi odzvanjal, preganjal, sanjal

Blede bisere anjal

Iz sten puščajo

Pšššš biseri anjajo

Bledi odzvanjajo

Bledi v sebi sanjajo

Pšššš

Mokre sanje

Nad mestom se vije gosta plast megle
Nabrežje naplavlja ugasle zvezde brez imen
Zlati čolnički polni mesečine,
trudno brundajo na robu usahlega skalovja.
Polnoč je
in jaz drsim za galebi na jug
Slan veter, me spominja na čas,
ki sem ga preživel na morju.
Dlani še vedno razbrazdane od ladijskih vrvi
Spomini prepojeni z zagorelimi telesi na plaži.

Rad bi te poljubil,
tako nežno, da me ne bi čutil.
Rad bi te prijel za roko,
tako silno, da bi postala moja.
Rad bi stal nad tvojo senco,
kadar se v moji nabirajo oblaki.

Aljaž Primožič

KRAŠKA POLJA

Voda bo usahnila.

Zlila se bo preko mojih kosti.

Razbila bo postavljene kupčke.

Nadlahtnici.

Vretenca.

Mečnici in golenici skupaj.

Kupček prstov na severnem delu polja.

Plovba vlažnega prsta po hrapavem grlu.

Tako je bruhal, kadar je preveč pil.

In kadar je bil živčen.

Pogosto je bil.

Takrat je

z levo podgležnico

udarjal ob ploščice.

Še zdaj, ko je ležala

poleg desne

na svojem kupu, si lahko videl

odrgnine.

Vse je bilo na svojem mestu.

Svod.

Nartnice.

Nekaj polomljenih reber.

Vse sem našel.

Razen oči.

V njih je še vedno ostal

trenutek,

ko si stotič umrl in

spet prišel nazaj.

Od kdaj ne ločim seksa od ljubezni?

Vrni mi ukradena skeleta.

ENAKONOČJE

Umrli je.
Če naju vidi,
sva verjetno na
pokopališču.
Samo tam duše vidijo.

Ali pa na železniški postaji
čakava vlak do Ljubljane.
Do doma pelje le en avtobus.

Glas iz zvočnika je
še vedno
stresal zgodbe
o pogrešanih majicah
in posodobljeni minuti,
vpitje zunaj pa je malo zamrlo.

Učiš se špukati,
kot špukajo nogometaši,
ko čez pljunek zapelje avtobus.
Nov šofer.
Star je umrl.
Mislim, da se tako premaga
enakonočje.

IZOLACIJA

Pogrešam te, Sylvia.

Že 12 dni je, od kar si šla.

Slonim pri tistem oknu.

Trznem ob vsaki sireni, ki zapoje mimo.

Verjetno te ravno zdaj vozijo na pumpanje želodca.

Ko izbruhaš žolč, pridi nazaj.

Za plastično božično zvezdo te čakam,

Sylvia.

PRETEKSTA

Kako daleč je še
do Sinaja?
Ali Parnasa?
Epilog sva poznala:
protagonista se objameta
in spusti se zavesa.
Nekaj podobnega
finskim dokumentarcem
o porastu samomora.
Po tleh skene
sva slekla,
kar je ostalo.
Vsi so odšli,
čistilke nazdravljajo
obletnici padca berlinskega zidu.
In Tespisovi vozovi,
ki te vsako jutro
zbijejo na cesti.
Takšni sta najini vlogi.

JATA RIB

So kraji, kjer bi nama bilo lažje.
Nič drugega nisem slišala v
tistem poku.
Potem se cel film
zvrtil še enkrat
z jato rib,
ki jo osvetljujejo bežne LED-luči.
Te bi lahko grele
tudi najina slana telesa,
ko plavava med trupli.
Dečka so zjutraj
dvignili na obalo.
Pod vodo je poskušal
globoko dihati,
da bi mu zrastle
novo srce.
Potem je počilo.
Danes je srečen.
Le kdo si ne bi želel umreti na plaži?

KRISTUSOVA SAMBA

Nekoč, ko me boš iskal,
bom baraka sredi Ria.

Krhki sladkor se bo
lomil v njegovih
dlaneh nad oblaki.
Vreščeci otroci so
mu všeč, ko se
razpira nad mestom,
čepprav se vse blešči
lepše pod nedrčkom
plesalke sambe.
Takrat se vse zdi
pisano in vlažno
zaradi prepojenih teles.

Karnevalu se niti on
ne more upreti,
ker je samo
človek iz favel.

Reven pleše svojo sambo,
ko se rušijo barake.

Tomaž Hrovat

O čem govorimo, ko govorimo o ljubezni

I.

Mesar

Bolje,
da bi molčal.

Bolje,
da bi skrtil svoj bikovski vrat v ovratnik.
Povesil topi pogled,
še raje zamižal.

Bolje, da bi skrivenčil roke za hrbet.

Za pogrizenimi nohti ostanki zaklane krvi.

Pri nas koljemo na črno.
Mesar sem.

II.

Gozd

Veliko dreves je podrl veter in obležala so na pobočju.
Nekaj preostalih smo se odločili posekati sami.

Strokovnjaki so se odločili za žično spravilo.
Narisali so načrt, z izračunom napetosti in povesi vrvi.

Tršati gozdni delavci (od surovega dela imajo grobe,
včasih skorajda demonične izraze na obrazu)
napnejo pletene jeklenice.

Privežejo jih na najmočnejša debla,
zažro se v njih,
kot v maslo.

Spodaj v pobočju drevesa razžagujejo,
nato potujejo posamična debla po žični vrvi navzgor.
S tanjšim koncem rijejo po tleh in za njimi ostajajo raze.

Zgoraj jih odpenjajo, zlagajo v kupe.

Občasno pripelje velik kamion in jih naloži.
Kot mrtvi vojaki so.

Sprašujem se:

si o tem gozdu pisala pesem?

III.

Most

Potem bom prekoračil most.
Kako simbolno, kakor dejansko.

Potem bom sedel nekam. Sesedel sem bom.
Najraje v tisto malo iransko obedovalnico.

Potem me noge slabo držijo.
Bom z užitkom jedel.
Potem sem sestradan.
Potem mi v glavi pulzira.

Potem, kot po uspešno izvedenem bančnem ropu.
Napisal ti bom sms. Kratek, več ne zmorem.
Sprejet bo kot votel in pust odmev.
Potem, ko so me sprejele pokrajine tvojega telesa,
izgubljal sem se v njih.

Mučeniški izraz te osrečuje.
Pridih mističnosti ali enostavno zadovoljstvo,
ko nekdo gara zate.

Potem se bom počasi topil v vsakdan.

Mislím na most: eleganten je,

lok ga statično utrjuje. Reka pod njim je lena.
Na bregu včasih poseda parček.
Drugič skupinica mirno in posvečeno izmenjuje joint.
Čas obstane, dim se vije v zgoščeno nebo.

IV.

Dawkins in goveja juha

Govorimo, govoričimo, brbotamo pravzaprav.
A dejstvo je,
da se vse razteza in krči v nekih lastnih intervalih, vse:
vesolje, človeštvo, družbe, podjetja.
Celo midva
si morava priznati,
da se raztezava en preko drugega
in
krčiva vsak vase
v nenapovedljivih ciklih.

Lahko govorimo karkoli in to tudi počnemo,
kot radijska kulisa,
ki blaži morečo tišino ob srebanju nedeljske goveje juhe.

V.

**Ni mi ime Raymond
in test jetrnih encimov je le blago pozitiven**

Ljubezni,
ki vzcveto iznenada.

Ljubezni,
razrasle kot micelij,
potihoma in vztrajno.

Ljubezni,
ki so zaloputnile vrata,
ljubezni,
ki so tiho odmrle.
In ljubezni, ki ne minejo.

Ljubezni,
ki jih v resnici ni bilo,
in
ljubezni,
za katere ne veš,
dokler ne odidejo.

Ljubezni,

po katerih hrepeniš
in ljubezni,
ki jih zavračaš.

Ljubezni,
ki so telo,
in ljubezni
breztelesne.
In vsi odtenki vmes.

Ljubezni,
ki so nežne,
in ljubezni,
ki so jahalni bič.

Ljubezni
v temi,
in tiste, ki so
ena sama luč.

Ljubezni
obrekovane
in
ljubezni
malikovane.
In nikomur mar ljubezni.

ljubezni.
In ljubezni,
ki za plačilo ne vedo.
Ljubezni,
ki bi jih rad,
pa jih ne moreš poplačati.

Ljubezni,
ki so blage,
in
ljubezni,
ki parajo srce.

O tem govorimo,
ko govorimo o ljubezni.

VI.

Moja ženska

Moja ženska ima eno nogo,
odrezano v dimljah. Njen
otrok je avtist, od skrbi
ji nabrekajo želodčne stene.
Moji ženski so mnogi kirurški rezi
stetovirali trebuh,

ne more imeti otrok. Ima
hrta, ki je neukročen nemirnež
aristokratske drže.
Je vpadljiva plavolasa lepotica,
na ulici se ženski in moški pogledi
lepijo nanjo,
ko se pozibava na visokih petah.
Moja ženska bere in piše,
prikazuje se mi iz mnogih knjig,
samo polistam jih in je tam.
Moja ženska bi lahko bila
modrooka knjižničarka.
Spogledujeva se, ne vem ji imena.
Lepo se je ljubiti z njo.
Ko šepne moje ime, si domišljam,
da je to ljubezen.
Moja ženska ni moja.
Tako mi je blizu.
Moje ženske ni.

Veronika Razpotnik

DOGODEK

Gnusno, od alkohola lepljivo temo
z laserskimi rezili intervalno prebadajo
živopisane luči.
Obrisi zvijajočih se teles spominjajo na kače,
Plesalci dvigajo noge z muko medvedov,
ki so jih popotni Cigani priklenili na vrelo ploščo.

Sredi elektronskega trušča lebdi Hana
v oprijeti beli obleki,
Angel, zablodel skozi peklenska vrata.
Pik je povsem neboleč, nenaden,
a kačji strup prodira v njene žile s svetlobno hitrostjo,
plošča jo z žarečo vročino žge v podplate ...
Tema jo posrka v vrtinec omame,
še sama ne ve,
kdaj izgubi krila in izgine v črni luknji ...

Taksi odpelje s skoraj praznega parkirišča.
Le še negibna, v dve gubi zvita postava
kazi nenaravno, lesketajočo se asfaltno površino.
Na tleh ležeča Hana, z zlomljenim svečnikom v roki.
Oh, Goga, prelepo mesto!

H. C. ANDERSEN

Pogled skozi ledene rože na oknih
mi razkrije mrtvo deklico z vžigalicami
na ulicah Kopenhagna v ostrem mrazu 1. januarja.
Gledam te, kako stopiš do nje,
pljuneš na pločnik in si z njeno nagrobno svečo
prižgeš joint.

GROZOTE I

I

V skladišče mrtvecev ni še nikdar
Posijal žarek sonca. Le tema, črna, gnusna.
Ô sluz lažniva, naj se ti predam?
Pojdiva z roko v roki čez poljé, kjer je nekoč
Na tisoče pohotnih Rdečih Kmerov
Sence vlivalo v zid iz lobanj.
Zaprta v klet s tisoči trupel
Rotim krvave rane ljubega Macbetha,
Naj vzame nož in že stori, kar mora.
Pokončaj me, prasec imbecilski!

IV

Lovilci sanj nikdar ne ujamejo ničesar.
Peščena ura tiho tiktaka, ko zlata večnost polzi skozi prste,
Žolč škropi po belih nageljnih, a slavec neutrudno prepeva.
Njegova srčna kri odteka v ocean samopomilovanja.
Raztreseni drobci zavesti so se porazgubili v odmevu gluhe
noči,
Zvezdnato nebo je nočna mora, zastrašujoča, a neizmerno
privlačna.

Nehaj se vendar mučiti, prepusti se mikavnosti pesimizma in
zaživi.

INTERVJU	4
NASTJA KORITNIK	5
POEZIJA	10
TOM VEBER	11
ALJAŽ PRIMOŽIČ	14
TOMAŽ HROVAT	21
VERONIKA RAZPOTNIK	29